

Колкото за мене, то азъ по-напредъ ща да си откъсна една мидийска ябалка и ща да влѣза въ шиповникътъ. Ако тамъ и да е неприятно да са сѣди, но отъ тамъ са чуе по-добре и е по-безопасно: тамъ никой нѣма да влѣзе . . . а когато захванатъ да ма бедатъ яглите, то азъ ща да са прохладявамъ съ ябалката.

Сатрий.

Добрѣ. Сѣдѣте мирно. Азъ отивамъ. (*Отива назадъ; послѣ са връщатъ отъ други страна и дохожда до прозорците на къщата*) Кремуций, приятелю! . . . Ахъ, богове! възможно ли е . . . Ти имашъ такава прекрасна градина и сега е такъвъ възхитителенъ вечеръ, а ти сѣдишъ затворенъ въ своята дупка, дѣто е така душно и тѣсно. Азъ дойдохъ да та извлѣка и, за да успѣя по-вѣрно, притекохъ са въ градината ти. Искамъ и тебе да завлѣка тука. Мене ми е мѣчно, приятелю: дойдохъ да, разсѣя съ тебе тѣгата си. Излазай по-скоро.

Кремуций (*изъ къщи*).

А! ти ли си, любезний Сатрий? Добре си дошълъ — заповѣдай.

Сатрий.

Кадѣ? въ къщт?—Зл никаква цѣна! Каква неволя имаме да са печемъ между стѣните, когато заходящето слънце ни позволява да си поотдѣхнемъ най-послѣ отъ убийственната горѣщина? Който влѣзе въ такава градина, той не излазя изъ нея скоро. (*Кремуций влизя.*) Каква прелестъ! Какви роскошни дървета! Какви блѣстящи цвѣта! Да сѣднемъ тука, приятелю.